

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200083
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8220200083.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu: W.. W. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX Z. proti žalovanému: M. O. XX, so sídlom O. XX, XXX XX Z., R.: XX XXX XXX, právne zastúpeného: JUDr. Matúš Hrib, advokát, Na hradbách 5, 085 01 Bardejov, IČO: 42 246 237, o zrušenie platnosti Mandátnej zmluvy o obstaraní činností súvisiacich so správou bytového domu schválenej na schôdzi M. XX dňa XX.XX.XXXX, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 5C/3/2020-83 z 21.09.2020 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok s upresnením výroku o trovách prvoinštančného konania tak, že o výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol a II. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalobcu.

2. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že žalobca sa ako prehlasovaný vlastník podanou žalobou domáhal zrušenia platnosti Mandátnej zmluvy, ktorá bola schválená na schôdzi spoločenstva vlastníkov bytov M. XX konanej dňa XX.XX.XXXX, kde kladne za jej schválenie z XX prítomných vlastníkov hlasovalo XX a proti jej schváleniu hlasoval žalobca. Pretože žaloba smerovala proti spoločenstvu vlastníkov bytov a nie proti tým vlastníkom, ktorými bol žalobca na schôdzi prehlasovaný, pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalobu bez skúmania jej vecnej opodstatnenosti a vykonania navrhnutých dôkazov zamietol. Ak by bolo podanou žabou žiadané určenie neplatnosti označenej mandátnej zmluvy, aj takáto by bola zamietnutá, lebo ako nútené procesné spoločenstvo by na strane žalovaného museli vystupovať všetci účastníci dotknutého právneho úkonu, teda aj spoločnosť M., M. ako mandatár. Pri trovách konania vychádzal zo zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 137 CSP, § 6 ods. 1, 7 ods. 1, § 14a ods. 8, § 9 ods. 8 zák. č. 183/1992Zb., výrok o trovách konania podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. Podporne poukázal aj na rozhodnutia KS PO, sp. zn. 5Co/195/2013 a ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 11/2015.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca, ktoré je vyjadrením nesúhlasu so záverom súdu prvej inštancie v otázke vecnej pasívnej legitímácie, tu vychádzajúc z názoru, že správcu bytového domu v prípade, ak nim je spoločenstvo vlastníkov bytov (M.) nie je možné spájať so správcom, ktorý je subjektom odlišným od vlastníkov a pretože v prípade M. je správca subjektom totožným s vlastníkmi bytov a on v zásade podal žalobu nie výslovne proti správcovi, ale proti vlastníkom, ktorí ho prehlasovali.

Súčasne poukázal na to, že spoločnosť M., M. sa účastníkom označenej mandátnej zmluvy nestáva jej schválením, ale až jej podpísaním. Navrhol preto rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil troj odvolacieho konania, majúc za to, že odvolacie námietky žalobcu nemajú právnu relevanciu.

5. Žalobca vo svojom následnom vyjadrení v podstate zopakoval svoju prvoinštančnú a odvolaciu argumentáciu. Ďalšie podania strán dané neboli.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

9. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, konštantnou judikatúrou v tejto otázke a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

10. Odvolací súd osvojujúc si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa nižšie uvedené.

11. V otázke pasívnej legitímácie (v takýchto sporoch) má pomerne jasno nie len ustálená judikatúra, ale aj tá odborná literatúra, ktorá na M. bola k predmetnej téme vydaná. Uvádza sa v nej (okrem iného), že „žalobcovia si však pritom neuvedomujú, že hoci spoločenstvo z povahy veci združuje a zastupuje všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ide o samotný právny subjekt majúci nielen vlastnú právnu subjektivitu, ale aj samostatnú procesnú spôsobilosť. Ide teda vždy o subjekt odlišný od ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Z tohto dôvodu musí byť žaloba prehlasovaného vlastníka smerujúca voči spoločenstvu vlastníkov súdom nevyhnutne zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby uznesení prijatých na schôdzach vlastníkov, sú totiž samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov prítomní

na schôdzi alebo zhromaždení vlastníkov. Len oni teda môžu byť žalovanými subjektmi, lebo len ich rozhodnutia ich právne zaväzujú, t. j. vyplývajú z nich práva a povinnosti.“ (Cirák, J., Grausová, K., Valachovič, M.: Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Komentár. C. H. Beck, s. r. o., Praha, 2012, s. 895). Rovnako platí, že ak má byť určená neplatnosť zmluvy, musia byť účastníci konania všetci, ktorí ju uzavreli.

12. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci (výrok I.), ako vecne správne potvrdil.

13. Pokiaľ ide o vecne správny II. výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri, NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

14. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo II. výroku o trovách prvoinštančného konania.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).